

СТАРМАЛИ

У Новоме Саду 20. јула 1887.

„Стармали“ излази трипут месечно. Годишња цена 4 ф. — годишња 2 ф. — на 3 месеца 1 ф. За Србију и друге крајеве: 10. — 5. — 2½ динара или франка. — Власник и одговорни уредник Змај-Јован Јовановић; Издаје штампарија А. Пајевића у Новом Саду рукописи се шаљу уреднику (Dr. J. Jovanović, Wien Hernalser Gürtelstrasse, Nr. 9.) — Претплата и све што се тиче администрације шаље се штампарији А. Пајевића у Нов. Саду. — За огласе плаћа се 6 новч. од реда, слова као што су ова и сваки пут 30 новч. за жиг

КАТКОВ.

Тело ти је било трошно;
Пало ј' у гроб да се смири.
Али сад ће мис'о твоја
Све то јаче да се шири.

Трата — рата — рат.
Нов је рат „im Sicht“, —
Aber blutig nicht.
Па кад неће бити blutig —
Људи могу бити muthig.
НА-ПА-ДАЈ је весло Пруса.
ДАЈ-ПА-НА је гесло Руса.
Молтке неће кушат' срећу,
Он ће седет' у запећу,
Јер јунаку то не гове, —
Кад с' не иде на градове.
Не дижу се ауфгеботи,
Не оштре се бајоноти.
Не пале се репетони
Да Москову крв излопи.
Нит' јункера јункер жури,
Нит' штурмују киразури.
Das beginntman nicht
— Друвчији је рат „im Sicht.“

Па какав је нов тај бој?
Зар не знате — боже мој!
Ватру, мало смешну,
Журналисте пире:
Јунак Бизмарк завојштио
На — руске папире.

Асмодовски.

Не знам за што, али знам да је тако; — знам да неки ово време зову „Sauregurkenzeit“. То су Немци тако крстили; а што Немци крсте, томе је лако наћи крсна имена, само што је каткад тешко наћи права разлога.

Је-ли ово заиста време киселих краставаца? питам ја н. пр. његово височанство г. поручника Кобурга (смем га назвати височанством, јер он нит је више у небу своје прошле (али извесне) неисторичности, а још није на земљи своје будуће (али неизвесне) историчности — дакле између

тога неба и те земеље висе у ваздуху.) Па шта би ми он могао одговорити? Морао би рећи да он не види киселих краставаца, него више види кисела грожђа. (Али за то ипак није он грешан, — грожђе је грешно. А кад то грожђе сазре, онда ће се наћи други, али прави брат, који ће га брати.)

Је-ли ово заиста време киселих краставаца? питам ја н. пр. Мићу Гарашанина и све оне паразите (и паравесите) који су се ухватили за његов реп. Па шта може Мића одговорити на то? Ево ово: Нама још ништа није кисело, даклем вису ни краставци. А п откуд да нам буду кисели краставци, кад смо тек сад бостан обрали. Али тамо за месец-два дана, док се и скупштина скупи, онда ће се и наши краставци закиселити.

Је-ли ово заиста време киселих краставаца? питам ја н. пр. Германа Анђелића. И он ће вам рећи да није; јер њему су забранили бечки професори да не једе ништа кисело (ни папрено), а кад се врене кући, краставац, хоћу рећи пензија, неће бити њему, него нар. фонду кисела; и што већа, њему све слађа, а нар. фонду све киселија.

Је-ли ово време киселих краставаца? питам ја кога год хоћете од силом изабраних посланика (ни дај боже наших) на хрв. сабор. И Рашић, и Кушевић, и Ђурковић и сам (кроста)Вацки, казаће нам да није тако. Слатки су то, и најслађи, и најкраставији краставци (бану Хедерварију, којем врло прија така салата, кад народна права једе као пржене пилиће).

Је-ли ово време киселих краставаца? запитајте на последак још и др. Стеву Павловића, али изненадите га са тим питањем, да нема каде предомишљати се, и он ће вам рећи: није ово време краставаца, јер краставци се не заносе за ухо, као што је мени занесено на новосадској агенцији, тога и тог дана у толико и толико сати.

А кад би когод и „Стармалог“ запитао, је ли ово време киселих краставаца? И он би могао казати да није. Ово је време кад те онај коме си при-

јатељ тако исто, или још већма гони, него онај, коме си морао бити непријатељ — — —

Али само нека Србија буде сретна и ако је у њој заостало још што неправде, нека се сва на „Стармалом“ сломи, — боље је и то него да га Гарашанин хвали.

У Ш Т И Ц И.

Смрт нам се и опет немилостиво уозбиљила, тако уозбиљила, као да се угледала на моје последње уштипке, што сам их писао за „Стармали“.

Умр'о нам дакле и „баба“! Онај баба, за кога веле да је био мати наше новије школе, а вретан син свога народа. Такав губитак осећаће и наши унуци а не само ми.

Дође телеграм да је умр'о у Русији наш братков. После сам разабрао да то треба да значи Катков. Но напослетку сам видео, да је за нас Катков ил братков све једно.

Герман је отишао у Германију. То приличи. Његов адлатус у двору, Бранковић да оде у Турке и то би приличило.

Питали Германи: „Шта је управо Герман?“ Неко им одговорио: Гер — није, (већ нешто налик на то) јер Гер, не значи ништа у германском језику, а и Манн није, јер то у немачком језику значи опет сувише много.

Долазе избори у Србији. Видићемо хоћел ти избори постати и звори трајно — лепшег времена.

Тиса је издао наредбу да се по Угарској немилостиво угерује — харач. Како нас многи чиновници волу: бојим се да ту реч харач, не разуму као: „ха! Рац!“

ПОДЛИСТАК.

Сирома брица,

или

Јајтелес и Бајтелес.

У једној повећој вароши састала се два „рајзендер-трговца“, који су једну и исту струку еспана заступали. Један се звао Арон Јајтелес и био је — чивутин, а други се звао Моша Бајтелес и био је — жидов. — Обадва су одсела у једну гостиону и почем је ноћ наступила, науме овде се провести, преноћити, а сутра дан наравно што више робе продати. — „Конкуренти“ нигде се лепо не гледе, а код ове „бранже“ ваљда још сто пута горе, јер „рајзендер“, који своје шефу не пошаље са свога пута прилично поручбина, — тај може ићи где бибер расте, јер тај за „рајзендера“ није! . . . Наравно је, да су се ови двоје волели као со — и очи, али спољашње били су сушта пријатност.

Дуго су седели и у најбољем расположењу отишли спавати. Собе су им биле једна уз другу, и дочим је Јајтелес одма заспао, размишљао је Бајтелес, како ће моћи доскочити, да Јајтелес не устане пре њега и њему тако рећи пред посом најбоље муштерије покупи. Овде је вредила пословица: ко пре — „муштерија“, онога је! . . . Дакле ваљало је спречити излазак Јајтелесов, док Бајтелес све боље куће не обић: али како? . . . Дуго се Бајтелес премисљао и најпосле скроји згодан план. . .

Кад је Јајтелес у најслаћем сну био, скине Бајтелес ципеле, па овако у чарапама довуче се до врата собе у којој је Јајтелес спавао и о добром „кшефту“ сањао! . . . „Куц! куц!“ на врата; — — онај спава као заклан; — „куц! куц!“ — још јаче; — „Ко је?“ — упита сад Јајтелес онако бунован. — „Молићу, ја сам, брица?“ — одговори му Бајтелес с поља. — „Па кога ће те врага у поноћ овде? продера се на њега Јајтелес. — „Молићу покорно, има ко жели, да се рано обрије, а ја имам у овој гостиони много кунтова,“ — зачу се опет глас с поља. „Идите с милим Богом! Пустите ме на миру!“ — развила

Ово дана ће се помрачити сунце, али не свакоме, и не свуда. Види се дакле да ни у помрачењу нема правде, но ће бити само онда, кад једаред свима свугде сване.

Ћира. „Нашем Добу“ не допада се песма којом је у „Стармалом“ оплакан наш дичви Ђорђе Натошевић. У тој песми нема никакве идеје.

Спира. Па није нико ни удешавао да се „Нашем Добу“ допадне.

Ћира. Али што му је онда неправдо што у тој песми има само три строфе, — дакле није ни толико дугачка колико је покојников гроб широк.

Спира. Зваш, то ће јамачно бити по правилима нове појетике :

1., Свака надгробна песма мора бити удешена према ширини раке.

2., Што год мање идеје у којој песми има у толико дужа треба да буде песма.

П у с л и ц е.

Б. Пештански новинари измислили да се већ воде преговори између Србије и Црне Горе. То су само измислили па већ кукају и наричу. А да шта ће бити кад такве ствари не узморају измишљавати.

В. Можда ће то бити срећа младога Кобурга, што има добар нос.

Г. А можда ће му баш то бити несрећа, — т. ј.

се Јајтелес а мними брица оде са врата, да се после пола сахата, кад је Јајтелес опет хрвати почео, врати и опет куцне . . . „Та које већ, сто му . . .!“ раздера се Јајтелес пробудив се опет из најслађег сна. — „Молићу покорно, ја сам брица, обријао сам све кунтове у горњем спрату, па сад је ред на Вас.“ — „Нека ђаво носи и Вас и Ваше кунтове! Ја нећу да се бријем, разумете ли?“ — љутито одговори Јајтелес, окренув се дувару. — Заспао је опет, и баш сањао, како му је једна муштерија наручила пет хиљада комада цица са небесном бојом, облак границима и сребрним звездицама, кад ал' опет на вратима: „Куц! куц!!“. . . Сад већ није ни питао ко је, него се раздера што га грло носи: „Јесте чули! Ако још једаред дођете неће Вас ни пилићи скупити, безобразник један! До врага одатле, јер ако ти изађем, слети ћеш са басамака суноврат! . . .“

Назови брица хтео се угушити од смеја, видећи да ће му план добро испасти, па како је већ близу зора била, обуче се, плати своју собу, и у пролазу крај бербернице, која је нуз гостиону била, сврати унутра и рекне,

ако допусти неким великим силама да га вуку за нос — имаћеду за шта повући.

З. Читамо у „Сремцу“ да је илочки посланик г. Арсенић добио из Пеште неке позлаћене ексерје. (Но, то ће га за цело још већма приковати за Пешту).

Д. Лако може бити да виша власт забрани подизање споменика Филипу Вишњићу, — јер колико се сећамо Вишњић није певао ни једну песму бану Кусну.

Е. Чудо како др. Павловић и то признаје, да му је Миша Д. шешир са главе одћушнуо. Могао је казати да је он сам (од стра) шешир пред Мишом скинуо. (Могло би се и то веровати).

Ж. За што др. Стева Павловић говори о неким модрицама и масницама? — Је ли он то баш видио?

З. Анђелаћ вели да за то не посећује министре у Пешти што му је тешко пењати се уз степенице. (Можда ће му лакше бити силазити се нуз степенице.)

Ода „lelkész úr“-у.

(У четири језика)

Ах, was zum Teufel! Ђавоља мода!
So lange Zeit schon, ни једна ода.
Ал meine Herren, gedulden sie nur,
Он је на реду, он је an die Tour
наш — лелкес ур.

Па господиве, кажите ми сада;
(Али мађарски): придите ча да!

да одма иде момак и да куцне на вратима Бр. 0, тамо чека један путник, који би се рад одма обријати, јер ће са влаком даље. — Брица се одма спреми и ево га већ куца на вратима сиротог Јајтелеса. — Унутри све је мирно, брица куцну мало јаче, — па још јаче, . . . али сад се уједаред нагло отворише врата и ђушка за ђушком осу се на главу невинога брице а сав се ходник разлегао дреком: „Угурсузе! Ниткове! Зар си опет смео доћи? Хуло берберска!!“ . . .

Може се мислити, да је и брица од чула и бола дрекао и викао, па низ степенице стругнуо да врат поломи; Јајтелес онако необучен за њим; . . . дрека и вика!! . . . Сва се кућа узбунила. . . Ухватише Јајтелеса па држ! . . . недај! . . . „Луд човек!!“. . . Па полиција. . . Па истрага! . . . Па тужба! . . . Па обрана! . . . Па осуда! . . . Па респ: фбр. 25, — глобе и 24 сахата одмора с оне стране браве! . . . Да је Јајтелес међутим пазарио — о томе нема сумње.

Др. Назбулбуц.

Но па was lachen's? Шта се смејете?
Како ће друкче разумет дете —
своје катихете.

Ох благо вами, Српчићи мали
Што сте се Душан и Милош звали.
Сад сте бар István, а неки Pista,
У место Христа имате Кришта
— Ал то је ништа.

Хоћете цркву да љубе људи,
А овде отров трује нам груди,
Та нашу веру, наш једини спас,
Узимљу силом од јадника нас
Овако per Spass.

Да има човек и Lammes-Natur
Мора се једит на то лелкес ур,
Зато смо некад и били славни,
Доле смо били сви православни
Сад смо продани.

У кућу нашу, шаљу нам Цвејане,
Док нас не баце у лутуране,
У цркви слово, хој мајко мила
Придика није по века била
— немају „штила“.

Ал доста сада, не могу више,
Никакво перо, тај јад не пише,
Попа се карта, па повуче „шнур“,
Они му веле: Jól van lelkész úr
Ја велим: — Bon jour.

Б.

Разглаголствија.

Кад људи већ сасвим не знају о чему ће говорити, онда почињу о времену. Па то да радимо п ми. Дакле као што знате дошло је време за паре, или како други кажу, дошло је време: за паре. Запаре трају јуна, јула, августа, а „за паре“ то траје пуних 12 месеци сваке године. Запаре утичу разоравајући на тело, а „за паре“ то утиче опет разоравајући на душу. Дакле као што видите злочеснијег времена од данашњег не мога човек ни замислити.

Стари завети се у данашњем времену баш не одржавају лако, али се бар једна тачка „Старог завета“ испуњава. Сваки данас, као што је писано, „у зноју лица свога, једе хлеб свој,“ па чак и онај, који иначе о зноју другог живи. У овом времену зноја велика је срећа што нам државни сабор није на окупу, јер да он још решава и да закључује, ала би се тек онда наопако грађани знојили. Ја мислим да је то с планом удешено тако, да се због сабора знојимо у ладвијима месецима, а од сунца у топлијим. Да ме снађе обоје уједно — наопако.

У овом времену требало би свугде да се полива, но ја бих рекао, да се то не извршује одвише. Код нас у Н. Саду осим оно мало „поливања“ што

је било код агенције, није било ничег више. А „поливање“ много хасни и опште се препоручује, јер кад се добро „полива,“ онда се јако спречава — смрад. То важи нарочито за наше време, или још боље рећи за „наше доба.“

Познато је и то, да имамо прашине више но што је право. Ал мени се чини, да је лакше прашину гутати, него писати о њој. Тургењев је писао некад о диму и рекао: „све је то дим, дим . . . дим . . . дим . . . и ништа више. Нема пламена.“ А кад погледамо унаколо по Европи, морамо рећи: све је прашина, прашина, прашина. У Бугарској су подигли неки највећу прашину. Та је прашина тако огромна да неће бити тако брзо добро. Јер и кад падне каква благодворна киша, онда ће тамо за дуго времена бити још страшна блата. То ће се блато морати колима вући из Бугарске, па ће тек онда наступити пријатност.

Кад је о времену реч, не може се прећутати бура и олуја, која је недавно беснила. Она је дошла, као обично после многих тихих и мирних дана, и то баш онда, кад су многи мислили, да ваљда никад више, ни после 100 година, неће бити ни најмањег ветрића. Та бура и холоја поступала је исто тако, као да није ништ друго радила, него учила историју човечанства, па се угледала на народе. Дошла је кад је ваздух био притешњен, кад је већ хтело да се од силне мирноће појави — смрад. Холоја као холоја, сломила је баш највеће и најкруће дрвеће, и починила силну штету, ал је после тога био ваздух чистији, здравији, а од оне кише која је ишла у свези с холојом, било је опет силне хасне.

Је ли нужда да пишем и о комарцима? Та има их готово толико исто много, као егзекутора. Егзекутори у Угарској развијаше се по народу, услед Тисине наредбе, да за 6 недеља морају сваког обићи, а кад оду, нек се сваки има због чега почешати, код кога год су били. Само се то приметило, да кад дође човек с комарцом у додир он се почеше кад кад по руци, по челу, али никад иза увета, међу тим кад дође човек с егзекутором у додир, он се опет увек почеше само иза увета. Комарци и егзекутори, као да су поделили улоге, те допуњују једно друго исто онако, као сунце и угарски сабор. Јер као што сам већ напред рекао, кад није угарски сабор на окупу, те се држављани због саборских закључака не морају знојити, онда долази сунце до највише тачке на небу, те нас натерује на зној.

Но треба да престанем с овим разглаголствијем о времену. Читаоци ће наћи у том разглаголствију бар нечег шаљивог, само ако узму ствар са праве стране. То ће бар сваки признати, да је врло шаљиво, кад неко по овој силној припеци хоће да буде још и шаљив. Шаљиво је напоследку и то, што има новинара који морају писати новине и у оним месецима, кад нико не чита. Но кад је ту шалу завео и „Стармали“ нек вам не буде криво, што у овој прилици и са „разглаголствија“ цури зној, те има више воде у њему, но што би то иначе право било.

Да л' ћу погодити ?

Ал се волу истинито
ово двоје млади ;
она нега рад господства, —
он мираза — — неће!

Кад већ једном буду своји :
да живота красна!
Свашта биће! . . Ал' и која
модричица — — неће!

Др. Казбулбуц.

Чудо невиђено.

Возио се бачванин први пут на пароброду. — Испрва није смео ни да крочи по лађи, она хука и бука од точкова, онај шумор парне снаге, па писак свираљке, збунили га, да чисто није знао, где је; — али мало по мало, а у друштву са другима, па се и он окуражио, разгледао по издаље, како „машина“ ради, нипао руком врео казан, загледао ово или оно, и чинило се, као да му сад то није ништа чудно; — али кад неко узе за шмрк па потезе воду вући, а наш Бачванин само тек устукну три корака натраг, прекрети се, па повика: „О господе! Ево чуда невиђена!. И „машина“, и онај оцак, и она свираљка, и они точкови, све је то ништа! *Ама како издуби шваба овде — бунар?!!!* . . Е, то ми никако не иде у главу“!!!

Др. Казбулбуц.

Брачни барометар.

Слушал' супруг увек слепо:

биће лепо!

Учини ли жени криво:

променљиво!

Не купи ли свиле више:

биће кише!

Је ли жена све на крми:

ала грми!

Је ли муж јој брига лева:

како сева!

Где се само жена чује:

гле олује!

У овакав чудан дом:

чује гром!

(По немачком).

Др. Казбулбуц.

Изванредан оглас!

Нечувена и невиђена јестивоћа!!!

I. Један угодан стан са свим потребним намештајем, у главној улици, па најлепшем месту, за годишњу цену од фор. 5.—

II. Један пар хаљина из најбољег штофа, по најновијој фазони, укусно сготовљен, за фор. 0.80.

III. Једна господска каруца са два бесна жерава, узде и амови фор. 2.50

IV. Једно пољско добро, 100 јутара земље, шуме ливаде, са леним дворцем фор. 3.80

V. Једна ловачка двоцевка, са позлаћеним кундаком, сребрним певима фор. 1.—

VI. Једна „хох елегантна дамен тоалета,“ од чисте свиле, са „шпицама,“ — „пуфјама,“ — „карперима,“ — „гомбама,“ — и са неопходно нужном, метер великом красном „турниром“, само за фор. — 20

За бога! Па где? где? . . .

Е, кад би ја то знао!!! Камо моја срећа!!!

За сада ето је само ту на хартији!

Др. Казбулбуц.

Шта ко воли ?!

Јунаци радо се бију
Хајдуци с' гором крију,
бербери увек брију,
а снајце само шију,
звонари звона лију,
девојке венце вију,
старе се радо грију,
а жене ил' се смију,
ил' горке сузе лију.
Све има жељу тију,
само пијанци — пију,
и опет пију . . . пију!!
и опет пију . . . пију!!!

Др. Казбулбуц.

Искреност.

Правили смо мали излет. Друштванце беше мало, али — жедно и гладно, те није чудо, што су ђаконије, које понесмо, нестале као да их ни било није. . . Мој момак који нас је служио, тужним оком пратио је погибију оних батакова и разног другог комађа, са топлим жељом, да већ једном престанемо, јер иначе њему ни мрве! . . . Једна добра душа утрпа и њему пуну шаку разноврсних јестива, па које он отворено рече: „ех, баш сам гладан!“ . . . Хтедох га поучити, па га упитах: „Зар ти не знаш како ваља рећи?“ . . . „О, знам ја,“ одговори угурсуз, — „зато сам и рекао, да сам гладан, јер да сам казао: *фала! фала! ко зна, дали неби онда за себе задржали,* јер видим, да још нисте сити!

Др. Казбулбуц.

Старом деки.

Стари деко, ти се жениш;
Не замерам ни најмање —
Барем имаш мало дана
За кајање.

У В.

Р.

Шарени Шљунци.

Пише и бележи 5-ко у Вршцу.

Каплар „Попа“ водио кумпанију на муштру, пут га водио поред капетановог стана, где је капетан са прозора горњег спрата гледао. Каплар „Попа“ спазивши капетана продере се: „Habt acht!“ а за тим: „Kompani hinauf schaut!“ а капетан повика са прозора: „Korporal sie sind confus“ а каплар повиче: „beim Fus“!

Један трговачки помоћник непрестано је жудио да само једанпут може госпођицу Л. да пољуби. Једанпут оде госпођица Л. са својом старом летком у исти дућан где је и тај момак био. Када је момак госпођицу Л. спазно радовао се што је баш он послужити може: „Чим могу служити госпођице? Молим за роза атласке пантљике.“ — „Одма госпођице“ Када је госпођица већ изабрала запита ће: „Пошто је метер? „Један пољубац“ одговори момак. „Дајте ми десет метара!“ Кад је момак тај што би хтео да љуби већ измерио и завио, рећи ће госпођици: „Дакле десет пољубаца“. Обратите се на моју тетку она ће исплатити; одговори госпођица Л.

Једна госпођица добивала је од свог љубезника који је био у Босни војник писма, која се завршавала са: „Љубећи те“ — — — Она једанпут намисли да му пољубце са поштанском упутницом пошаље, оде к поштанском чиновнику и запита га дал то иде. Чиновник одговори јој да може. — А на који начин се то шаље? Ви морате госпођице написати упутницу а пољубце мени предати а ја ћу већ одправити. Колко мислите послати? За сада пет одговори госпођица.

Боље пошаљите десет да ако би се који путем и изгубио да ипак што остане, рече чиновник. Па добро одговори госпођица и преда десет пољубаца као десет „сексера“.

Отац вијајући малог Јоцка са штавом у руци рећи ће: Чекај се угурсузе један да те научим како ћеш да дереш панталоне. Синчић: Није нужно то отац ја већ знам и сам.

Таст: Но, зете, како си са мојом ћерком задовољан.

Зет: Није ми ништа друго жао него само што ме нисте шћенали за јаку па сгрмоњушке напоље избацили када сѝм за њену руку молио.

Варошанин: Чег ради звоне звона сад овде код вас у селу.

Сељанин: Па господине мора да ко за штрангу вуче.

Шилбок: Стој! ко иде?

Стара бака: Небој се синко, нећу ти ништа радити.

Муштерија: Кад ћу већ једном моје хаљине добити?

Кројач: Док год оне старе не платите. —

Муштерија: Извините, ал тако дуго не могу чекати.

Мој Деда Ж. Петко умро је већ ево 15-та година од њега сам наследио један дебо „протокол“ у њему је он уписивао све и сва што се од вајкада по В. дешавало, па у њега је и своје дужнике уписивао које је он тушта имао, но никога за име питао није, већ ево верног преписа како је он записивао: (слова стара.)

1819 Лето 3. Јула Швабица у шарену сукњу из Ста-

море купи 2. пара чизама. и остала је дужна 2 форинта шајна, каже у други четвртак ће донети.

1822 Лето 21. Августа Чергару што има на пруслуж велика сребрна дугмета продо сам пар чизама од „Борнобира“ на „Ранце“ шпицасте по 14 фор. добри новаца, платио ми је поштено, ал' од отих новаца морао сам му 1 фор. узајмити, а хуља имао је још новаца, ал шта ћу! добра муштерија, даће ми.

11-тог Септембра 1825 љето, Онај павлишанин што му се једанпут пред мојом кућом скрјао точак има за пенџета да ми плати још 30 кр. познајем га, добар је човек.

1831. Ђето 12 Августа, онај вла из влајковаца што му је „кожух“ на левом рукаву закрпљен купио је један пар лоши чизама за слугу и остао је дужан 3 фор шајна, — Донеће на „велику госпоину“, дао ми је тврду реч.

Има још кијамет такови оригинални бележака и он је увек тачно добијао од дужника дуг. Ал била су и друга времена.*)

Пивар (врчмарици): Но како сте госпо са мојим пивом задовољни.

Крчмарица: Неизказано, тако да једну чашу два — и три пута продам, гости оставе скоро сваку чашу пуву и тако је ја наново продам.

Мој капетан тако је расејан био, да кад је лулу о длан лупио да је истресе увек је викнуо: „Херајн!“

Ноћас када сам око 2 сата кући дошао поче моја жена да виче и праска, ја ћутећи звучем се легнем у кревет и отворим кишобран. Шта си полудео рече ми; Па ја мислим кад грми и сева да ће скоро и пљуштати, отвештам јој ја.

*) Слагачева примедба: Јест и мој отац има раздата новаца по људима на „Векслу“, зато и даје сад једну „векслу“ трџици Адвоката шта један истера.

?

Бокор без цвета!

црква без света;

јело без куса;

Москва без руса;

човек без циља;

жена без миља;

сунце без сјаја;

шума без Маја;

глава без дара;

срце без жара;

кеса без новца;

пушка без ловца —

Шта је то:

То је песник тужни

сломијених крила,

кад му веру скрха

осветљива му вила!

Љубисав.

Човечији век.

Мој је деда обично овако тумачио човечији век. Човек је, вели до тридесет година у коњском веку, чио, јак и на свашга брз.

Од тридесет до педесет је у волујском, јер све да му је лагано, но дура као во.

Од педесет до шездесет у псећијем, јер четвороношке и леже и устаје.

Од шездесет до седамдесет у мачијем је веку, јер све некако воли око фуруне тур дерати! Фала Богу и ја сам сад баш ту.

Па колико имате година, деда? запита га неко из друштва.

Па кол'ко? ето виш! било ми је двадесет кад сам се оженио, понда, брате си ми мој, живио сам с' покојном бабом мање тринајет — педесет, а ево већ седам како сам удов, дакле ето виш, мање две — сто!

Јел тако?

Тако је наопако.

Б.

Вла и земичке.

Спусте неки власи из Ердеља дрва неком трговцу. Сутра-дан приме своје новце од трговца и изиђу на пијаце да пазаре. Један (по најглупљи) стаде пред пекара и заблене се у земичке. Пекару се учини, да тај свога века није видно још земичке — па га ослови влашки. Чисто се обрадује Вла кад чу свој матерњи језик па се упусти у разговор. Овамо онамо натента пекар њега те узе за један сексер земичака. Кад поче турати у рукав земичке — смотри пекар да је он и млека купио па му рече, да надроби земичке у млеко и да тако једе.

Вла дође на квартир, успе у тигањ млеко, па надроби земичке. Док је он овамо онамо шмрд'о и шумк'о — земичке упиле сво млеко. Вла се избечи кад види да нема млека и мал од чуда што није натрашке пао, ал се досети брзо, те у оном чуду пропусти кроз зубе своју обичну псовку, исцеди млеко, а дробљење баца на сред авлије.

Б.

Из дечијег живота.

Дошао мали Бранко деди у госте. Тога дана дођоше и неки босански Цигани са медведи да се продуцирају. Чује Бранко све: медвед, медвед, па ће запитати деду: „јел, деда, ди је медвед?“

Чекај сад ћу ти показати одговори деда, те подиже свога унука у вис баш поред једне руже, уз коју беше један колац, а на овоме стаклена кугла.

Дете се безазлено загледа у куглу па ни да би тревуло. Дедо га запита: „но видиш ли медведа?“

Видим, одговори мали Бранко.

Па шта ради медвед? запита га опет деда.

Пуши, рече дете.

Е кад је тако — хајде доле, заврши деда, док није још што горе добио.

Б.

Одговори уредништва.

„151.“ У то питање задрите само тако, ако сте уверени, да ћете тиме што допривети да се повољно реши. Вел. И. Хвала! — не треба нам.

„Апатекарова ћерка.“ Е кад је она толвцини кошар дала, заслужује да и ми њу стрпамо у кошар

О. М. К. Ми се сећамо куд шибате, ал многи би то схватили сасвим друкчије, него што би хтели.

Ђакељи. Употребимо у другом облику.

У Сарајево. Не знамо, које нисмо добили. Неће шкодити ако пошаљете још једаред.

Новије књиге и листови,

које уредништво добија у замену.

„Немања“. Илустровани лист за поуку и забаву. Излази у Бечу једанпут на месец. Уредник Симеун Кољевић; власник К. Мандровић. Стоји на годњу 4 фор. 80 (или 10. динар: =14 франака=5 рубаља.)

Максим Црнојевић. Трагедија с певањем од др. Лазе Костића (за позорницу удесио А. Хаџић.) Друго поправљено издање. Издање српске књиж. Бр. М. Поповића у Н. Саду 1887. — Цена 40 новч.

Петра Сегединац. Трагедија од Лазе Костића. Друго поправљено издање. У Н. Саду 1887. Штампариија српске књижаре Бр. М. Поповића цена 60 новч.

ШКОЛСКЕ КЊИГЕ

КОЈЕ СЕ МОГУ ДОБИТИ

У ШТАМПАРИЈИ А. ПАЈЕВИЋА У НОВОМ САДУ

ево су ове:

Буквар са сликама за срп. осн. шк. ново издање	16 н.
Упутство уз буквар за основне школе	10 "
Црквено слов. буквар са читанком ново издање	16 "
Читанка за други разред српске осн. школе	24 "
Читанка за трећи разред српске осн. школе	28 "
Читанка за четврти разред срп. осн. школе	34 "
Читанка за први и други разред нижих занатлијских школа, тврдо укоричена, 306 стр.	90 "
Рачунски примери за уч. 3.-ћег разр. осн. шк.	8 "
" " " 4.-ог " " "	8 "
" " " 5.-ог " " "	10 "
" " " 6.-ог " " "	8 "
Зоологија за учитељске и више девојачке школе	80 "
Апостоли и Еванђеља у празничне и недељне дане, преко целе године с преводом српским и са 24 слике од епископа Платона, за школску и домаћу потребу има 292 стране	80 "
Наука из светог писма (за писање и на изузет учење) у основној школи — — — —	10 н.
Изв Часослова оупражненіе вх чтеніи церковныхъ книгъ вх оупотребленію вх нар. оучилицахъ	9 н.
Извод из српске граматике. Својим ученицима саставио Ј. Живановић. II. издање — —	30 "
Немачки буквар за основне школе, по разним изворима израдио Стеван В. Поповић епархијски школски резерват — — — —	16 "
Општи земљопис за српске наредне школе у Угарској, превео по Кутнер-Мајеру и допунио Ст. В. Поповић епарх. школ. резерват са 9 слика и мапом уз ово иде додаток: Наука о глобусу и мапама — — —	25 "
Један пут један — таблица на тврдој артији —	2 "

Историја Угарске, са уводом у историју света
за ниже разреде средњих школа написао Др.
Фрања Рибари, с мађарск г превео проф.
Милан А. Јовановић. Свеска I. 60 н.
„ II. 60 „

Велика катавасија 1. — „
Мала катавасија 20 н.
Ћимнастичке игре са сликама. Део I. 1. — „
Одабране народне песме за учење на изуест у
срп. основним школама друго издање 10 „
Дисциплинарна правила за учит срп. осн. шк. 10 н.
Наставни план за срп. нар. учитеље 20 „
Нове метарске мере 10 „

Ко дакле жели да горње књиге из прве руке
добije, нека се обрати подписатој накладној штампарији
од које ће добити највећи књижевски радат. Иначе могу се
ове књиге добити и у свима српским књижарама.
Штампарија А. Пајевића у Н. Саду.

РЕД ПЛОВИДАЊЕ.

Пошт. лађа 1887. до
од 24. марта даље наредбе.

Из НОВОГ САДА у СЛАНКАМЕН-ТИТЕЛ: сваки дан у 5 и по сахата после подне.
Из НОВОГ САДА у ПОТИСКЕ ПИТАЦИЈЕ: изузимајући петак сваки дан у 5 и по сахата по подне.
Из НОВОГ САДА у ЗЕМУН-БЕОГРАД: сваки дан у 5 и по сахата по подне.

Из НОВОГ САДА у ОРШАВУ-ГАЛАЦ: средом, петком и недељом у 5 и по сахата по подне.
Из НОВОГ САДА у ЦАРИГРАД преко РУПЧУКА-ВАРНЕ: недељом у 5 и по сахата по подне.
Из НОВОГ САДА у БУДИМПЕШТУ сваки дан у 10 и по сахата пре подне.
У НОВОМ САДУ, 23. марта 1887

ОДПРАВНИШТВО.

О Г Л А С И.

ФРАЊЕ ХРИСТОФА

БЛЕШТАВИ

ЛАК ЗА ПОД

без мириса, брзо се суши и трајан је

Са својих практичних особина и једнострукости у употреби згодан је за самосвојно лаковање патоса. Собе после 2 сата могу се употребити. Има га у разним бојама (које су као год и масне) а и без боје, који патосу само блеска дају.

Углед и упутство за употребу налазе се код стоваришта

фрања Христоф, Берлин и Праг.

Проналазач и творничар правог блештавог лака за под.
Стовариште у Н. Саду код Ј. Стефановића. 2—6

! ЈОШ НИКАД ДОСАДА !

Један комад памучног платна (Baumwolleinwand) 1 риф широко (30 рифи)	ф. 3.75
Један комад памучног платна $\frac{3}{4}$ рифи широко (30 рифи)	ф. 4.45
Један комад памучног платна широко 1 риф (30 рифи)	ф. 4.70
Један комад памучног платна широко $\frac{5}{4}$ рифи (30 рифи)	ф. 5.40
Један комад платна од „Гарна“ 1 риф широко (30 рифи)	ф. 5.25
Један комад платна од „Гарна“ $\frac{5}{4}$ рифи широко (30 рифи)	ф. 6.40
Један комад „креас“ платна (30 рифи)	ф. 5.—
Један комад шифона (30 рифи)	ф. 4.50
Један комад платненог оксфорда (30 рифи)	ф. 4.75
Један комад платненог сезира (30 рифи)	ф. 5.75
Један риф изврсног угаситог или плавог глатког паркета	ф. —.10
Један риф изврсног двоструког паркета	ф. —.15

30.000 РИФИ ФИНОГ

СРПСКОГ ПЛАТНА

57 cmtr широко риф 14 $\frac{1}{4}$ новч,
62 cmtr широко риф 15 $\frac{3}{4}$ новч.

При прегледу ових цена увериће се сваки, да друга мануфактурна трговина није у стању тако јефтино робу продавати, као

В. АДМОВИЋ

ВЕЛИКО СТОВАРИШТЕ МАНУФАКТУРНОГ ЕСПАПА

ТЕМИШВАР, ГЛАВНА ПИЈАЦА.

Велико, добро сортирано стовариште моде-бордуре, паркета, креаса, румбургског и холандског платна, креветних хаљина, чаршава за столове, салвета, марама од памука и вуне.

У врло великом избору изврстних, најлепших и правих сатина (Waschechten Mode-Borduren Satins.) Castor-Vergolia памучне тарале за госпође и децу.